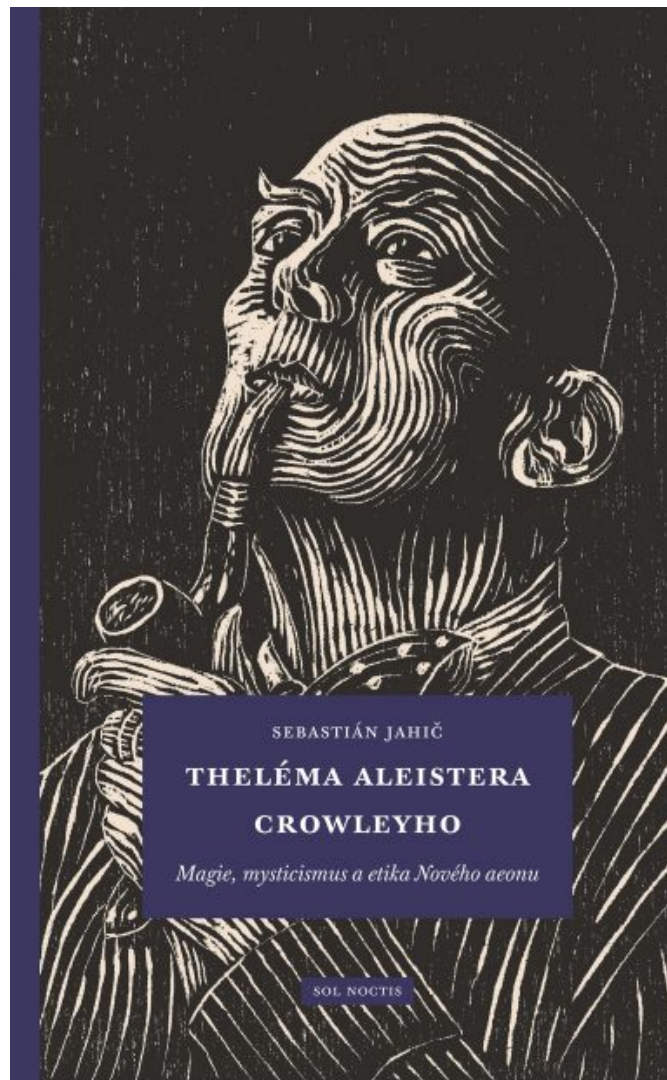

Autor: Jindřich Spilka

Dělej, co ty chceš, ať je cele Zákon.

Sol Noctis českým a slovenským čtenářům a hledačům intelektuálního dobrodružství tentokrát přineslo ambiciózní a monumentální opus Sebastião Jahiče, *Thelema Aleistera Crowleyho*. Když jsem před 31 lety poprvé držel v ruce výtisk *Knihy Zákona* (Horus 1991ev), netušil jsem, že půjde o celoživotní duchovní přátelství. Upřímně doufám, že kniha Sebastião Jahiče, ze které jsem vypsál pár poznámek, pomůže mnohým nalézt... sebe sama. Dílo je téměř encyklopedické v rozsahu, pokrývá téma v českém, možná i světovém okultním milieu opravdu šířeji i hlouběji, než je běžné. I proto jsem zvolil svou oblíbenou metodu čtení a níže napsané jsou mé okamžité poznámky k dvěma okruhům, které pokládám za jednak nejpodstatnější a také nejzajímavější, totiž téma pravé vůle a její vztah k iniciaci a rovněž projekt Zlaté Thelemy Sebastião Jahiče. Čtenáře ovšem důrazně nabádám k „čtení od dekla k deklu“, protože nic lepšího k Thelemě v knihovnách nenalezne. K úvodu je třeba zmínit, že

Sebastián Jahič vetkl, jak je pro něj obvyklé, do tohoto díla osobní vhledy, které jsou autentické a podnětné, perspektivu, která je výjimečným osobním příspěvkem k thelémskému diskurzu, ať s jeho perspektivou kdo souhlasí či nikoli.

Pravá vůle

Thelema je řecky vůle, nikoli však vůle ledajaká, popsatelná soupisem psychologických a filosofických definicí, neboť k „vůli“ se vždy vyjadřoval každý myslitel a „kolik škol, tolik vůlí“. Thelema v kontextu knihy jest však „pravá vůle“. Co toto adjektivum ve spojení s vůlí ale vyjadřuje je pilířem, osou (axis) našeho zájmu.

„Domnívám se, že pravá vůle se alespoň částečně překrývá s konceptem diferenciací (či individualizací) tak, jak těmto pojmům rozuměl C.G.Jung. Rovněž zde vidím překrytí s koncepty „lásky k vlastnímu osudu“ (amor fati), ať ten osud přinese cokoli -bera v úvahu, že právě „charakter je člověku osudem“. (138)

Ethos anthropoi daimon, praví Hérakleitos. Ale jak se s tímto daimonem setkat tváří v tvář? Nietzsche jej potkal spontánně a Radostná věda i Zarathustra zvěstují toto setkání bouřlivým „Ano“ věčnému návratu. James Hillman se k němu propracovává ve šlépějích Junga svým Klíčem k duši, archetypovou terapií. Thelémité užijí, jak uvidíme, magický rituál.

„Tato vůle je současně axiologickým vrcholem thelémy: v systému, jenž apeluje na skepticismus vůči všem pravdám, mysteriím a dogmatům, se právě díky vůli nepropadáme do úplného relativismu, naopak, za správné se v případě daného jednotlivce považuje to, co intuitivně považuje za správné, cítí-li to se vši upřímností a bez falešné touhy vycházet ze svého nitra“. (140) Pravou vůlí je tedy správné chápat nejen jako setrvávání ve správném modu bytí..., ale rovněž jako výzvu k dosažení vlastní archetypálnosti, naplnění veškerého potenciálu, a to právě prostřednictvím setrvávání ve správném modu bytí, bez „chtivosti po výsledku“ a vůle něčeho dosáhnout. Správné změny přicházejí jako plody správného bytí. (144)

Podle jejich ovoce poznáte je (Mt 7,15-20). Modus správného bytí chápu jako autentické bytí, jako Dasein (Heidegger). To je ale hlubší, nežli „vlastní archetypálnost“. Naštěstí Aleister Crowley nám zanechal instrukci ve formě Liber II - The Message of Master Therion, jak SJ správně píše:

„Musíte (1) objevit, co je vaší vůlí, a následně (2) vykonávat tuto vůli (a) soustředěně (b) nelpějíce (c) s vnitřním mírem.“ (144)

Překládám odlišně ... (b) oproštěně - Crowleyem užitý výraz „detachment“ je užíván jako anglický překlad německého „Abgeschiedenheit.“... Crowley totiž hned pokračuje: „Tehdy, a jen tehdy, bude tvé Umění v harmonii s Pohybem Věcí, bude součástí, protože rovno, Vůle

Boží (the Will of God).“ Kázání O oprostění známe z díla Mistra Eckharta, a jak pozoruhodně s ním ladí tato Crowleyho věta. Mistr Eckhart byl ostatně Mistrem vůle. „Rozlišuje ale tři druhy vůle, z nichž ta první je smyslová. Druhá vůle má základ v rozumu. Jsou-li tyto dvě nižší vůle ustáleny, potom Bůh vytváří v základu duše jejich další vývojový stupeň, věčnou vůli. Tato věčná vůle, která se již neváže k nějakému individuálnímu Já, která se vzdala sebe samé a přetvořila se ve vůli Boží, je potom dokonalá. A taková vůle zmůže všechno, je-li soustředěna do přítomnosti. Ne tedy „Chtěl bych...“, nýbrž: „Chci, aby to teď tak bylo.“ (San, Mistr Eckhart, věrosvědění opatství thelémského, okultura 2011ev)

Ve slavném Eckhartově kázání 44. pak nacházíme magický akt nejvyšší/nejhlubší důležitosti, již nepřekvapení, že je řeč o oprostění, jde totiž o moment snahy o vůli pravou: „Když se (ale) [nedokonalá, osobní] vůle na jediný okamžik vymaní ze sebe samé, vzdálí se od všeho stvoření a obrátí se ke svému prapočátku, tehdy se narovná a osvobodí, a v tomto jediném okamžiku je znovu získán čas, který byl promarněn.“ Uvažme to. Prapočátek, propast propasti (Tauler), hlouběji, než archetypální stvoření. Základ duše, Dasein (viz. The Mystical Element in Heidegger's Thought, John D.Caputo, Fordham Uni 1986 ev, str.154).

Thelémité provádějí na určitém stupni iniciace (5○=6□) rituál Konverzace se Svatým Andělem Strážcem, v němž lze rozpoznat, viděno pod jistým perspektivním hermeneutickým úhlem, Hérakleitova daimona. SJ píše:

„...thelémské dokumenty zabývající se procesem navázání kontaktu se svatým andělem strážcem jsou Liber 8 a Liber Samekh. Liber 8 je prakticky zkrácenou verzí vize 8. aethyru. Ve vizi tohoto aethyru byly Crowleyemu koncem roku nadiktovány jasné pokyny jakým způsobem mají adepti A A navazovat kontakt se svým andělem. Obřad podle Liber Samekh je v podstatě přepracovanou verzí tzv. Předběžné invokace čili obřadu Nezrozeného, kterou Crowley poprvé zveřejnil již v roce 1904 ev v úvodu vydání Goetie... navázání kontaktu s andělem považují za aspirantovu „zkoušku magické dospělosti. Je to jeho rite of passage, jímž dokazuje svou zralost-po složení této zkoušky se může oprávněně považovat za adepta... Ahramelinova kniha ukládá, že operaci by měl podstoupit aspirant ve věku od 25 do 50 let, nikoli mladší ani starší... Šest měsíců o samotě v horách... Zcela ideálním výsledkem je navázání „ničím nepřerušovaného vědomého spojení“... Vytčení si (tohoto) cíle neznamená, že nutně musí dojít k takovémuto projevení iniciace... Nakonec bych chtěl zdůraznit nadparadigmaticnost konceptu svatého anděla strážce. Metafyzická povaha (vnitřní/vnější, jaké je podstaty, démon...psychický komplex...) není podstatná... anděla lze chápat i výhradně symbolicky. Navázání kontaktu s ním se pak bude jevit jako nalezení vnitřní jistoty o sobě samém po sáhodlouhé introspekci“. (310-318)

Tento přístup autora je mně osobně velmi sympatický, ačkoli jsem před sedmnácti lety obýval dům v horách a měl šest měsíců, které jsem využil, použil jsem „modernizovanou“ verzi Abramelina Jasona Augusta Newcomba kříženou s přístupem chaosmága Stephena

Mace a AOSe zdůrazňujícím DIY. Mohu čtenáře ubezpečit, že nejde o nějakou formu autoterapie. Výsledkem by ale nemělo být „blufování“ či nějaká narcistní expozice, ostatně osou (axis) ego-Self komunikace je nejhlubší intimní autenticita. Je-li daimon-anděl Jungovým jazykem Self, neměl by být profanován. To je možná ono nebezpečí, o které při Abramelinově Goetii jde, místo projevení Self inflace ega. Opatrnosti není dosti. Cesta adepta nekončí v této sféře Tiferet, středu Stromu, šplhá hlouběji. Jestliže první závoj Stromu, závoj Paroketh, odděluje Tiferet od nižších sefir ovlivňovaných sférou Země Malkuth, druhý závoj, závoj (non)sefiry Daath odděluje Tiferet a sefiry Chesed a Geburah od tetrahedronu vrcholu. (Tento tetrahedron a sestupný proces emanace lze nalézt v díle Fratera Achada „The Anatomy of the Body of God“).

Dítě Abyssu.... Adept vstupující do Abyssu se musí vzdát svého anděla...
Pojednávat o těchto věcech znamená pokoušet se se slovy zachytit cosi, na co budou slova vždy krátká. Slovy nelze popsat to, co je neduální, neboť slova samotná vylučují nedualitu, a to tím, že předkládají tezi, ke které vždy existuje antiteze.(334)

Lze se oprávněně ptát, proč by měla být aplikována dialektika? Jacques Derrida to vyřešil v dekonstrukci metodou škrtnutí, a příhodně budiž, že v oblasti, kde Self není přítomno, neboť je třeba se jej vzdát, ani nic jiného nezbyvá. (viz.Stanton Marlan: The Black Sun: The Alchemy and Art of Darkness, kapitola The Black Sun: Archetypal Image of the Non-Self, Texas A & M Uni, 2008 ev). Dialektický způsob uvažování tedy ponechám „pod Abyssem“. Ostatně SJ koherentně píše:

Navzdory této skutečnosti vidíme nad abyssem konkrétně formulovaný a popsatelný systém tří nejvyšších sefir, o kterých rozhodně je co říct, a to i z našich nutně na tyto kategorie nestačících pozic... Oblast, která čeká na uchazeče nad abyssem... je známa jako Noc Pana (Night of Pan) Noc, protože L.V.X., světlo Boha je zde neprojevono, a proto vypadá jako temnota, ale ve skutečnosti je to světlo vyššího řádu; a Pan, jehož jméno znamená „Všechno“, protože adept se překročením abysse sjednotil se vším, ve smyslu spojení a podstatou všeho.

„O! Srdce N.O.X., Noci Pana.

PAN: Dualita:Energie:Smrt.

Smrt:Plození:přívřezenci O!

Zplodit znamená zemřít; zemřít znamená zplodit.

Vylij sémě do pole Noci“ (Liber 333, 1.kapitola)

...Poté, co se adept jedním intenzivním mystickým zážitkem rozložil v abysse, se teď opět na stupni dítěte abysse rekonstruuje.“ (334-338).

Arthur Machen ve Velkém Bohu Panovi píše: „Rozhlédněte se kolem Clarku. Vidíte pohoří, a pahrbek za pahrbkem jako vlnu za vlnou, vidíte lesy a sady, pole zralého obilí a louky, dosahující až k záhonům rákosí u řeky. Vidíte, že stojím zde vedle vás, a slyšíte můj hlas; ale pravím vám, že to vše – ano, od hvězdy, jež objevila se právě nad námi na obloze, až k pevné půdě pod našima nohama- pravím vám, že to vše jsou jenom sny a stíny: stíny, jež nám zakrývají skutečný svět. Je reálný svět, ale ten je za tímto klamným přízrakem, za těmito „honbami v Arrasu“, za tím vším jako za oponou...Můžete si myslit, že je to všecko podivný nesmysl; možná, že je to podivné, ale je to pravdivé, a staří věděli, co znamená pozvednutí této opony. Nazývali to spatřením Boha Pana.“ (Aurora. 214-215, 1993ev). Uvedl jsem tento citát, abych se zeptal, jaký je vztah fenomenální reality a iniciace? Nacházíme s Husserlem transcendentální subjekt nebo Heideggerovo Dasein? Jaký je vztah imanence/transcendence? Marcus Aurelius tvrdí : “Je jeden svět a to je tento“.

Mistr Chrámu/Pán Chrámu (Magister Templi) (8°=3□)

Existuje jedno velice kontroverzní ustanovení, a sice že kterýkoli neofyta, respektive úplně kdokoli-i zcela neiniciováný člověk- může složit přísahu mistra chrámu... Co se týče samotné přísahy populárně nazývané „přísaha abysse“, jejíž správný název však zní „přísaha mistra chrámu“-dnes se má za to, že její text nacházíme již v prvním čísle prvního ročníku Equinoxu, a to na začátku textu známého jako John St.John. (343)

„I. Podobně, jako jsme fyzicky připoutáni ke kříži utrpení, tak Já (aktuální magické motto), úd těla Božího, se tímto připoutávám ve jménu celého Univerza k přísaze, že:

II.budu vést čistý život coby oddaný služebník Řádu ;

III.budu mít pochopení pro všechno;

IV. budu milovat všechno;

V. vykonám všechno a odolám všemu;

VI. budu pokračovat v poznání a konverzaci se svým svatým andělem strážcem;

VII. budu pracovat, aniž bych na svém díle lpěl;

VIII. budu pracovat v pravdě;

IX. budu spoléhat pouze na sebe;

X. budu interpretovat každý fenomén jako způsob, jímž Bůh promlouvá k mé duši.
(John St.John, 10-11) (344)

Jednotlivých deset bodů přísahy odkazuje na příslušné sefiry. Ve třetím a šestém bodu jsou tyto narážky nejzjevnější... nejzajímavější a také nejpamátelnější je desátý bod přísahy... tento bod se zdá být nejlepší oporou tvrzení, že tato přísaha se opravdu váže k Bina... naznačuje krajně sakrální přístup k veškerenstvu... a jednak jistou pasivitu a odevzdanost tomu, co „Bůh sděluje“... (345)

Text přísahy předvádí, mimo jiné, kontinuitu a konzistenci, tedy vlastnosti integrity, s jakou iniciace, za/svěcení probíhá. Interpretace mohou být různé a svévolné, zda rozlišujeme „přísahu abysse“ a „přísahu mistra chrámu“ či nikoli, ale pravá vůle, vůle Boží zůstává vektorem, jenž adepta vede, jíž se (sám) vede. Sféra Binah pod vládou Saturna, je Velkým mořem, kterým odvážný plavec plul navigován kompasem pravé vůle, aby dospěl po „křižování“ Abysem do Města Pyramid. Je s výhodou uvědomit si, že formální struktura Řádu je (pouze) instrumentální projekcí, zato „volání události“ iniciace je voláním k odpovědi, odpovědnosti v každé konkrétní fenomenální existenciální situaci, jakkoli chaotická a hrůzná může být, tak „Přísaha“ zní.

Mág/Magus (Magus) ($9^\circ=2\Box$) ...Magus je slovem. Je logem aeonu, jehož nástup způsobuje (The Urn, Liber 73). Theléma samozřejmě uznává existenci většího počtu historických magusů, než uznává počet aeonů-tyto aeony je tudíž nutné chápat symbolicky, nikoli však nutně temporálně. Samotný pojem logos (=slovo) v nábožensko-filosofickém kontextu proslul díky prvnímu verši první kapitoly Janova evangelia: „ Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha, to Slovo bylo Bůh“... Bůh Syn, stejně jako magus, je logem, slovem, poněvadž je vtělením božstva na zemi: je nekonečností uvědomující si a plně prožívající svou nekonečnost, yároveň však na sebe beroucí omezenou podobu za účelem vykonání své vůle a hlásání svého logu v tomto světě“. K tomu Sebastián Jahič uvádí poznámku: Frater Achad (C.S.Jones) vyčítal Crowleyemu, že po svém dosažení stupně maguse nepřinesl nové slovo neboli logos.“ (349)

Kenneth Grant ve svých tyfónských trilogiích předstírá interpretaci, ve které Frater Achad dosáhl stupně Mága před Crowleyem. Frater Achad vyřkl Slovo „ALLALA“ (Bůh je Ne Ne) a píše o „Ever Coming Son“ jako Pánu Aeonu. Protože Crowley nevyřkl Slovo Hórova aeonu, došlo dle Kennetha Granta k manifestaci paralelního Aeonu beze Slova (Wordless Aeon). Ale Sebastián Jahič píše : „Crowley v roce 1920 před svým odchodem do Cefalu složil „přísahu Šelmy“, v níž potvrdil že „jsem Magusem... mé Slovo je THELÉMA.“ (349)

Ať tomu bylo jakkoli, pro soudobou aeonologii z toho vyplývá, že se thelémité zabývají těmito aeony, včetně Bezejmenného (který dle mé osobní interpretace běží v mundánní fenomenální realitě jako Interregnum, ostatně člověk žije dějinně). Jak píše Sebastián Jahič výše, můžeme

směle naznat, že každý Aeon má své Slovo. Může a nemusí mít temporální formu, může a nemusí mít zjevnou topologii vyjma perspektivy, že totiž Dasein je topologicky vztažen vždy, mám-li zůstat existenciálně konkrétní. Pro adepta to není přílišným zmatením, neboť nachází vlastní Slovo. Postcrowleyovské schismatické období začalo již za jeho života. Sebastián Jahič vychází při popisu iniciace z větve A A: :. Eshelmana, což je větev Jane Wolfe, jež ji předala Phyllis Seckler. a z této perspektivy jeho interpretace dává zcela smysl, proto výše mnou napsané není v žádném případě kritikou, ale možnostmi, které nastiňují jak jiné větve A A , mohu zmínit větev odkazující k : : Marcelu Ramosu Mottovi, tedy dnes J. Daniela Gunthera, různé další větve via Grady McMurtry - Jerry Cornelius, William Heidrick a ostatně i thelémité dneška mimo Řády. Sebastián Jahič o některých dalších thelémitích ostatně rozsáhle píše v kapitole Krátké dějiny postcrowleyovské Thelémy (451), kam čtenáře odkazují. Je ale důležité uvědomit si, že původ A A nesouvisí s : : O.T.O. jinak, než mnohdy jen personálně. Sebastián Jahič na konci této stezky iniciace k stupni Ipsissimus ($10^{\circ}=1\Box$) píše:

Na konci nic není pravda, všechno je dovoleno - respektive všechno je pravda, nic není dovoleno! Považujeme-li adepta a anděla za jedno, tak platí, že adept splynul se svým andělem, obrazem své pravé vůle, a zůstala pouze ryzí vůle, vyvozující se sama ze sebe, o nic se neopírající, žádným způsobem sebe samu nezdůvodňující, ničím nepodmíněná (Ipsissimus je Evolovo absolutní individuum). Individuální duše zde je a není, stejně jako Bůh je a není-respektive není pravda, že Bůh existuje; ale není pravda ani to, že Bůh neexistuje... všechna paradigmatata se relativizují a točí se kolem ryzí vůle, která je schopna magicky se uskutečnit". (361).

Pravá vůle je inkarnována. Bůh neexistuje..., viz. dílo teologa Johna D.Caputo „The Insistence of God: A Theology of Perhaps“ Indiana Uni, 2013ev : „God does not exist. God insists“. Je to tedy jen lidská odpověď/nost, zda Bůh nastane či ne. Může Být. Jako Heideggerův „nějaký Bůh“. Zájemci viz. práce teologů „kontinentální filosofie“ (Vattimo, Kearney, Altizer, Rollins aj.). Poznámka Sebastiána Jahiče o Evolově absolutním individuu mne již vedla k druhému tématu.

Zlatá Theléma

Projekt Zlaté Thelémy se nachází ve čtvrtém dodatku knihy na stranách 571-587 a je zároveň ambiciózním náčrtem ...thelémy, která je v souladu s principy (především evolovského) integrálního tradicionalismu. (579). Ačkoli mám rád některé Evolovy práce, zejména „Meditations on the Peaks“ a „The Doctrine of awakening“, jiné, jako „Metafyzika války“ či „Metafyzika sexu“, mne činí skeptickým, stejně jako Evolovo neporozumění Heideggerově ontologii, které předvedl v „Tygrovi“ a jež mně zůstalo záhadou. Odvrhl jsem pochyby vpravdě thelémsky a naznal, že Sebastián Jahič se zhostil své ambice nejen výborně, ale hlavně smysluplně.

Ačkoli theléma se někdy vnímá jako hédonistická nauka... je na ní mnoho, co

přitahuje i opačně polarizované jednotlivce... Obzvláště v posledních letech se setkáváme s mnohými pokusy o kombinaci thelémy s integrálním tradicionalismem... theléma i tradicionalismus se ve velké míře opírají jak o západní esoterismus, tak i védskou metafyziku, takže jsou ve velké míře kompatibilní... „tradicionalistická theléma“ musí nutně být alespoň jemně odlišná od čistě „crowleyovské thelémy“ (a také musí být snad až protikladná grantovské „tyfónské thelémě“). (573)

Pro pořádek přiznám, že tohle se mne týká, neboť má thelémská perspektiva je hereticky ovlivněna Fraterem Achadem, naukou Fraternitas Saturni a Kennethem Grantem. Ale čtěme...

Evola by považoval thelému za formu dionýsismu – extatické formy náboženství dosahující duchovního osvobození prostřednictvím maximálního, nelidského vytržení. Jakožto metoda duchovního osvobození z lidských pout se jedná o legitimní stezku... Je to metoda do jisté míry elitaristická, neboť procitování rozkoše je zde nástrojem, jímž se dosahuje osvobození, nikoli cíl sám o sobě (stejně jako je tomu v tantře). (573)

Kenneth Grant věnoval tantře ne jeden spis, nejlepší je asi osmá kniha trilogií „Beyond the Mauve Zone“ (Starfire 1999 ev). Sebastián Jahič správně píše: Pouze nemnozí dokážou odolat svodům vybízejícím k ponoření se do slasti a využít smyslný potenciál k duchovnímu uskutečnění. Z tohoto hlediska je vlhká stezka iniciace náročnější, než suchá stezka a hrozí na ní větší nebezpečí selhání a posedlosti- a proto není vhodná pro davu... Chce-li někdo tedy budovat „tradicionalistickou“ verzi thelémy, musí brát toto její dionýské jádro a jeho možnosti v úvahu. Osobně se shoduju s Evolou v tom, že dionýská nauka by neměla být profanována či dokonce vnucována masám (v duchu hesla „Zákon je pro všechny“). (575)

Zákon je pro všechny, ale není pro každého. Souhlasím, že proselytismus je nevhodný. „Evoluce je lijákový proces“ (O Velkém předělu, San, Horus Revue).

V Evolově filosofii musíme vzít v úvahu enormní důraz na kategorie „solárního“ a „lunárního“... Evola se jednoznačně staví na stranu solárního, ale je jasné, že volba mezi solárním a lunárním není jasnou volbou buď/anebo- protože obě kategorie jsou v různé míře všudypřítomné nýbrž je vytčením si cíle, k jehož dosažení je nutné pracovat v procesu vnitřní alchymie jak se solárními, tak i lunárními prvky. Proto lze lunární energie využít k solárnímu růstu a solární energie k lunárnímu růstu. První možnost bude tím, co budeme hledat pro účely projektu Zlaté thelémy-“zlaté“ jakožto odrážející zlatý, tj. solární symbolismus. (575-576)

Sebastián Jahič zde předvedl opravdu inteligentně objevný přístup, jenž je navíc legitimní.

Evola vyčítá dionýsismu jeho sklony k uklouznutí od virilního ideálu a duchovna. Za nejvyšší možnost dionýsismu považuje symbol „vášnivého slunce“. Domníváme se však, že existuje model, jenž dokáže sladit Evolovy požadavky na „virilitu duchovna“ s principy Liber AL prostřednictvím několika stupňové formy iniciace... Pro přesnější popis iniciace odkazují čtenáře na dílo samotné. Zhruba takto vypadá projekt Zlaté thelémy-solarita jako základní princip, vně absolutní, uvnitř kombinující solární a lunární energie za účelem duchovního vzestupu. (578) Na stránkách 579-586 se nachází zkoumání Stříbrné (lunární) thelémy ve světle Zlaté (solární) thelémy. Předestřena je teorie Hyperboreje a Atlantidy jako imaginálních obrazů solárního a lunárního symbolismu. Závěrem Sebastián Jahič uvádí:

...pouze ty nejzákladnější postřehy nezbytné k rozpracování projektu Zlaté thelémy, tj. thelémy vyvažující její dionýské aspekty prvky heroickými a solárními... měli bychom si poznamenat potřebu méně negativního postoje ke křesťanství jakožto celku a uznání kvality tradičních prvků (často předkřesťanských), jež obsahuje. (587).

K této perspektivě nezbytně dospěje ten, kdož iniciací projde. Sebastián Jahič napsal knihu, která se může stát pro mnohé začátkem jejich „questu“, pro mnohé encyklopedií thelémy, pro další zas impulsem k nacházení vlastní pravé vůle, a za toto Dílo mu děkuji. Všem Bláznům, hledajícím Grál, přeji úspěch.

Je úspěch. (AL; III:69)

Láska je zákon, láska pod vůlí, nelítostná láska.